

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Gordany Burianové a JUDr. Ireny Sekavové ve věci žalobce J. A., narozeného , bytem , zastoupeného Mgr. Evou Zhřivalovou, advokátkou se sídlem Arnošta z Pardubic 11, 282 01 Český Brod, proti žalovanému J. S., s místem podnikání , č. , IČO: , zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 28, 120 00 Praha 2, o náhradu mzdy, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 22. 3. 2017, č.j. 7 C 23/2012 – 197,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IV., o nákladech řízení, mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem I. stupně 64.665,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právní zástupkyně žalobce; jinak se ve výrocích I. a V. potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 20.505,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právní zástupkyně žalobce**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou u Okresního soudu v Kolíně na žalovaném domáhal zaplacení 358.194,-Kč s úrokem z prodlení z titulu náhrady mzdy po neplatném rozvázání pracovního poměru ze dne 17. 2. 2010, a to za dobu od 8. 3. 2010, kdy byl žalovanému doručen dopis žalobce, kterým oznámil žalovanému, že trvá na dalším zaměstnávání, do 9. 1. 2012, když žalovaný umožnil žalobci pokračovat v práci dne 10. 1. 2012.

Okresní soud v Kolíně (dále jen „soud I. stupně“) shora označeným rozsudkem (dále jen „rozsudek soudu I. stupně“ nebo „napadený rozsudek“) uložil žalovanému zaplatit žalobci

298.726,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 1. 3. 2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), „co do částky 2 975,-Kč s příslušenstvím“ žalobu zamítl (výrok II.), „co do částky 56 493,-Kč s příslušenstvím“ řízení zastavil „výrok III.“, uložil žalovanému zaplatit žalobci na nákladech řízení 76.010,16 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce (výrok IV.) a konečně výrokem V. uložil žalovanému zaplatit České republice, na účet Okresního soudu v Kolíně soudní poplatek ve výši 14.937,-Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Soud I. stupně vzal po provedeném dokazování za prokázané, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou. Žalobci bylo žalovaným nejprve ústně dne 17. 2. 2010 sděleno, že s ním žalovaný ukončuje pracovní poměr dle § 55 zákoníku práce a písemné vyhotovení tohoto oznámení bylo žalovanému doručeno dne 22. 2. 2010. Protože žalobce s okamžitým zrušením pracovního poměru nesouhlasil, odeslal žalovanému oznámení o trvání na dalším zaměstnávání, které mu bylo doručeno dne 8. 3. 2010. Žalovaný umožnil žalobci pokračovat v práci až dne 10. 1. 2012. Rozsudkem ze dne 18. 11. 2015, č.j. 7C 83/2010-310, který nabyl právní moci 15. 6. 2016, bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Soud I. stupně uzavřel, že žalobce „má nárok na náhradu mzdy dle § 69 odst. 1 zákoníku práce ve stavu účinném do 31. 12. 2010, od 8. 3. 2010 do 9. 1. 2012“, a uložil žalovanému zaplatit žalobci celkem částku 298 726,-Kč se zákonným úrokem z prodlení od 1. 3. 2012 do zaplacení a to „v návaznosti na výzvu žalobce k zaplacení z 13. 2. 2012, kterou žalobce podal k poštovní přepravě téhož dne a s ohledem na ve výzvě uvedené desetidenní lhůtě k zaplacení dle § 517 odst. 2 obč. zákoníku“. Částečné zamítnutí žaloby soud I. stupně odůvodnil tím, že žalobce byl od 14. 2. 2010 do 14. 3. 2010 v pracovní neschopnosti a náhradu mzdy za dny pracovní neschopnosti ve výši 2 975,-Kč mu nelze přiznat. V rozsahu 56 493,- Kč s příslušenstvím bylo řízení zastaveno na základě částečného zpětvzetí žaloby. Námitku žalovaného, že žalobci umožnil poté, co mu doručil oznámení o trvání na dalším zaměstnávání, pokračovat v práci, shledal soud I. stupně za „účelovou a neprokázanou“. Naopak vzal z provedeného dokazování za prokázané, že na výzvu, aby umožnil žalobci nastoupit do práce, žalovaný nijak nereagoval, čekal, že žalobce do práce nastoupí sám. Na dalším zaměstnávání žalobce žalovaný neměl zájem a trval na ukončení pracovního poměru s poukazem na jeho dlouhodobé kázeňské přestupky. Soud I. stupně dospěl k závěru, že „žalovaný jako zaměstnavatel žalobce mu výslovně, ani jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o projevené vůli, neoznámil, že bude žalobci nadále přidělovat práci, kterou má žalobce pro žalovaného konat podle pracovní smlouvy“. Dovolával-li se pak žalovaný moderačního práva soudu a snížení náhrady mzdy toliko na dobu šesti měsíců, soud I. stupně toto odmítl s tím, že „moderační právo lze aplikovat na rozvázání pracovního poměru po 31. 12. 2011“. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl soud I. stupně s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) s tím, že „žalobce měl úspěch ve věci co do 83,40%, neúspěch tedy co do 16,60%, náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 67% po zaokrouhlení“.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výroků, I., IV. a V., podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání. Odmítl závěr soudu I. stupně, že jeho námitka, že žalobci umožnil nástup do zaměstnání poté, co obdržel oznámení o tom, že žalobce trvá na dalším zaměstnávání, je účelová a neprokázaná. Poukazoval na to, že žalobce byl v době oznámení o tom, že trvá na dalším zaměstnávání, v pracovní neschopnosti a za této situace není, podle žalovaného, nutné, aby dával zaměstnavatel zaměstnanci výslovně najevo svou ochotu dál ho zaměstnávat, nýbrž by tato iniciativa měla být po skončení pracovní neschopnosti na zaměstnanci. Dále žalovaný soudu I. stupně vytýkal i chybné posouzení možnosti využití moderačního práva soudu dle § 69 odst. 2 zákoníku práce, když podle žalovaného je rozhodnou skutečností pro aplikaci

moderačního práva nikoliv ukončení pracovního poměru, ale zahájení soudního řízení o náhradu mzdy, k čemuž došlo až po 31. 12. 2011. Navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil, žalobu zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobce navrhoval potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu napadeném odvoláním, tj. ve výroku I., a závislých výrocích IV. a V., podle ustanovení § 212 a následujících o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné pouze částečně.

Vzhledem k době, kdy vznikly (měly vzniknout) zažalované nároky na náhradu mzdy, je třeba projednávanou věc i v současnosti posuzovat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (pokud jde o náhradu mzdy za rok 2010), tj. přede dnem, kdy nabyly účinnosti zákony č. 347/2010 Sb., 377/2010 Sb. a 427/2010 Sb. (dále jen „zákoník práce 2010“).

Soud I. stupně provedl v řízení dostatečné dokazování, správně zjistil skutkový stav a nepochybil ani v právním posouzení věci.

Z obsahu soudního spisu se podává, že žalobce (prostřednictvím své právní zástupkyně) oznámením ze dne 4. 3. 2010, téhož dne odeslaným doporučeně poštou, sdělil žalovanému, že považuje okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 17. 2. 2010 za neplatné a trvá na tom, aby ho žalovaný dále zaměstnával. Žalobce byl v období od 14. 2. 2010 do 14. 3. 2010 v pracovní neschopnosti. Žalovaný umožnil žalobci pokračovat v práci dle pracovní smlouvy ode dne 10. 1. 2012. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně, ze dne 18. 11. 2015, č.j. 7 C 83/2010 – 310, který nabyl právní moci dne 15. 6. 2016, soud určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobci dopisem žalovaného ze dne 17. 2. 2010 je neplatné. Naproti tomu, z obsahu spisu a důkazů, které byly v řízení před soudem I. stupně provedeny, nelze považovat za prokázané, že by žalovaný poté, co mu žalobce oznámil, že trvá na dalším zaměstnávání, až do ledna 2012, písemně nebo jiným žádnou pochybu nevzbuzujícím způsobem, dal žalobci na vědomí, že přes své přesvědčení o platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a probíhající soudní řízení o určení neplatnosti tohoto právního úkonu, je připraven dál mu přidělovat práci podle pracovní smlouvy.

Podle ustanovení § 69 odst. 1 zákoníku práce 2010, dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu. Náhrada podle věty první přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru.

Jak soud I. stupně správně uvedl s odkazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, zaměstnavatel, který z důvodu rozvázání pracovního poměru přestal zaměstnanci přidělovat práci, umožní zaměstnanci pokračovat v práci, jestliže mu ještě za trvání sporu o neplatnost rozvázání pracovního poměru oznámí (výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o projevené vůli), že mu znovu bude v souladu s pracovní

smlouvou až do skončení sporu o platnost rozvázání pracovního poměru přidělovat práci (tj. práci, kterou má zaměstnanec pro něj konat podle pracovní smlouvy), a jestliže tak v případě, že zaměstnanec poté nastoupí do práce, skutečně učiní (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1103/2003, uveřejněný v časopisu Soudní judikatura, roč. 2004, sv. 2, str. 111, pod č. 30/2004, popř. dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu /www.nsoud.cz/).

Úvaha žalovaného, že byl-li žalobce v době oznámení, že trvá na dalším zaměstnávání, v pracovní neschopnosti, nebylo třeba žalobci oznamovat, že je žalovaný připraven umožnit mu pokračovat v práci a měl to být naopak žalobce, kdo se měl po skončení své pracovní neschopnosti bez dalšího dostavit na pracoviště, je lichá. Pracovní neschopnost či jiné překážky v práci na straně zaměstnance nemají na režim oznámení o trvání zaměstnance na dalším zaměstnávání, ani oznámení o připravenosti zaměstnavatele umožnit zaměstnanci pokračovat v práci, žádný vliv.

Soud I. stupně tudíž správně uzavřel, že žalobci v období od 8. 3. 2010 do 9. 1. 2012 vznikl nárok na náhradu mzdy ve smyslu § 69 odst. 1 zákoníku práce, vyjma období, kdy byl práce neschopen.

Správně soud I. stupně posoudil i návrh žalovaného na přiměřené snížení náhrady ve smyslu ustanovení § 69 odst. 2 zákoníku práce ve znění účinném od 1. 1. 2012. Jak správně soud I. stupně poukázal, pravomoc soudu moderovat k návrhu zaměstnavatele výši náhrady mzdy zaměstnance po neplatném rozvázání pracovního poměru, platila jednak za účinnosti zákona č. 65/1965 Sb, zákoníku práce účinného do 31. 12. 2006 a znovu byla zavedena s účinností od 1. 1. 2012, novelou zákona 262/2006 Sb., zákoníku práce, zákonem č. 365/2011 Sb. Naproti tomu, v období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2011 soud tuto pravomoc neměl. A jak bylo výše uvedeno, pro posouzení zažalovaného nároku je rozhodující právní úprava účinná v době vzniku nároku, nikoliv úprava účinná v době podání žaloby.

Na základě všech výše uvedených skutečností odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. a V., podle ustanovení § 219 o.s.ř., jako věcně správný potvrdil.

Důvodným shledal odvolací soud odvolání žalovaného směřující proti výroku IV., o nákladech řízení. Soud I. stupně ve smyslu ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. přiznal náhradu nákladů podle poměru úspěchu ve věci, přičemž za procesní neúspěch žalobce správně považoval i tu část předmětu řízení, o němž bylo řízení na základě částečného zpětvzetí žaloby zastaveno (srov. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř.). Soud I. stupně nicméně pochybil, pokud vycházel z nákladů tak, jak je vyúčtovala právní zástupkyně žalobce, aniž by je porovnal z obsahem spisu a vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) z hlediska správné výše účtovaných nákladů.

Právní zástupkyně žalobce učinila v řízení před soudem I. stupně celkem 11 úkonů právní služby, z toho 8 bylo „plných“ (převzetí zastoupení, předžalobní výzva, podání žaloby, podání ze dne 20. 5. 2013, účast na 4 soudních jednáních) za odměnu ve výši 9.740,- Kč [§ 7 bod 6., § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu] a 3 úkony (jedno odvolání proti nemeritornímu rozhodnutí a dvě vyjádření proti odvoláním žalovaného proti nemeritorním rozhodnutím) za poloviční odměnu, tj. 4.870,- Kč [§ 7 bod 6., § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu]. Dále náklady sestávají z paušální náhrady hotových výloh při 11 úkonech právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), paušální náhrady ztráty času, celkem 8 půlhodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu) a cestovného zástupkyně ze

sídla její kanceláře v Českém Brodě do Kolína a zpět, celkem 52,4 km (www.mapy.cz) osobním automobilem tov. zn. [REDAKCE], reg. zn. [REDAKCE], s kombinovanou spotřebou paliva BA95 8,17 litru/100 km. V roce 2013 (2 jednání) činila cena pohonných hmot pro účely náhrady cestovného dle vyhl. č. 472/2012 Sb. 36,1 Kč/l, a sazba základní náhrady 3,60 Kč/km. Cestovné v roce 2013 tedy činilo celkem 688,- Kč. V roce 2017, kdy proběhla další dvě jednání, činila cena pohonných hmot dle vyhl. č. 440/2016 Sb. 29,5 Kč/l, a sazba základní náhrady 3,90 Kč/km. Cestovné v roce 2017 tedy činilo celkem 660,- Kč. Celková výše nákladů činila 97.978,- Kč.

Odvolací soud, oproti soudu I. stupně, zaokrouhlil procento úspěšnosti na celá procenta, tzn. úspěch žalobce (83,39%) na 83%, přímý neúspěch (0,83%) na 1% a neúspěch vyplývající ze zpětvzetí žaloby (15,77%) na 16%. Po odečtení úspěchu a neúspěchu ve věci (83% - 17%) byla žalobci přiznána náhrada 66% vzniklých nákladů. V tomto směru byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změněn.

Při přípravě rozsudku k vyhlášení došlo k početní chybě ve výpočtu náhrady nákladů řízení před soudem I. stupně, v důsledku které bylo nesprávně vyhlášena náhrada ve výši 58.237,- Kč namísto správné částky 64.665,- Kč. Odvolací soud tuto zřejmou nesprávnost opravil ve smyslu ustanovení § 164 o.s.ř. opravným usnesením, které zapracoval do písemného vyhotovení tohoto rozsudku.

V odvolacím řízení ve věci samé plně úspěšnému žalobci byla ve smyslu ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. přiznána náhrada nákladů spočívajících v nákladech za právní zastoupení. Ty sestávaly z odměny za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u jednání) po 9.500,- Kč [§ 7 bod 6., § 11 odst. 1 písm. k), g) advokátního tarifu], paušální náhrady hotových výloh při 2 úkonech právní služby po 300,- Kč, paušální náhrady ztráty času, celkem 4 půlhodin po 100,- Kč a cestovného zástupkyně ze sídla její kanceláře v Českém Brodě k odvolacímu soudu a zpět, celkem 80 km (www.mapy.cz) osobním automobilem tov. zn. [REDAKCE], reg. zn. [REDAKCE], s kombinovanou spotřebou paliva BA95 8,17 litru/100 km, při ceně pohonných hmot 29,5 Kč/l, a sazbě základní náhrady 3,90 Kč/km, celkem 505,- Kč. Celková výše nákladů odvolacího řízení činila 20.505,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Tomáš Kučera, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Věra Grofová